

[J. Oskar Andersen.]

forsinket Behandlingen af dette vigtige Spørgsmaal. Men Rigsdagen har sandelig ikke forsømt Behandlingen af det. Det Udvalg, der var nedsat i forrige Samling, ønskede virkelig at fremme Sagen saa vidt gørligt, men Udvalget har stillet Spørgsmaal til Ministeren, som det endnu ikke har faaet Svar paa, og det er umuligt for mig og for mit Parti at tage endelig Stilling, saa længe vi ikke ved, hvordan Ministeriets og Museets Stilling er til det Spørgsmaal, vi har rettet, nemlig om, hvor Folkemuseet skal hen.

Thi det er ganske klart, at hvis der skal bygges for Nationalmuseet og i Forbindelse dermed skaffes de Rum, der kræves for Folkemuseet, bliver det ganske anderledes kostbart og en helt anderledes Bygning end i andet Fald. Jeg var, kan jeg sige, for mit Vedkommende, i Udvalget ivrig for, at man skulde passe paa, at Spørgsmaalet Frilandsmuseet, som er et meget interessant Spørgsmaal, som jeg godt forstaaer maa tildrage sig Opmærksomhed, ikke overskyggede det Spørgsmaal, som er det vigtige, og som udelukkende interesserer os her i Anledning af dette Lovforslag, nemlig hvorvidt Folkemuseet skal tages med. Det var det, vi skulde have Svar paa, hvorimod Spørgsmaalet om, hvorvidt Frilandsmuseet skal flyttes, ikke foreligger i Øjeblikket; det er et Spørgsmaal for sig selv. At Udvalget drøftede dette og drøftede det længe, kan undskyldes, som jeg bemærkede, med, at vi ikke havde faaet Svar paa de Spørgsmaal, vi rettede til Ministeren.

Jeg har allerede ved Finanslovsforlagets Behandling anket over, at et Spørgsmaal, der fremkom fra vor Side til Ministeriet, nemlig hvorvidt der var Mulighed for et Mageskifte med Kommunen, fik vi overhovedet først sent Svar paa, og da Svaret kom, var det ganske afvisende. Man kan jo afvise paa forskellig Maade; man kunde afvise med reale Grunde, med en Begrundelse, som viste, at denne Løsning var daarlig, men vi fik kun ganske simpelt det Svar, at Ministeriet ønskede ikke at afhænde de Grunde, som der kunde være Tale om.

Jeg beklager det meget, fordi jeg mener, at Ministeren derved er blevet Skyld i, at den Mulighed, der var for en Løsning af Spørgsmaalet, nemlig efter den gamle Ord-

ning, som Tinget her stadig har holdt paa: en fri Bygning paa et frit Sted, er blevet i høj Grad vanskeliggjort. Ministeren har afskaaret os fra at faa at vide, om der dør var Mulighed for en Løsning, som vilde være i fuldeste Overensstemmelse med det, man ønsker fra alle Sider. Thi ganske som det ærede Medlem Hr. Wiinblad ønsker ogsaa vi, at det skal være en Nybygning paa et frit Sted; man maatte altsaa kunne gaa med til det, jeg har peget paa. Men jeg har ikke sagt, at det var den eneste Løsning, vi kunde gaa med til fra vor Side; derimod har jeg ønsket, at det skulde lægges klart frem, at denne Vej af finansielle Grunde eller andre Grunde ikke er farbar.

Ministeriet har altsaa saboteret denne Sag; Ministeriet har slet ikke behandlet den Sag; der er ingen Henvendelse sket til Københavns Magistrat, og det forekommer mig dog, at Københavns Magistrat er i høj Grad interesseret i, hvor Nationalmuseet kommer til at ligge. Er der noget, der er af Interesse for vor Bys Styre, saa maa det være, at disse Samlinger, som aarligt drager Tusinder af Mennesker hertil, ligger paa en Plads, som er værdig og let tilgængelig. Derfor er jeg ikke i mindste Maade i Tvivl om, at ogsaa denne Mulighed burde være forsøgt.

Den højtærede Minister har altsaa afvist dette, og hvis det nu afvises igen, siger jeg selvfølgelig ikke, at vi fra vor Side ikke vil være med; det har jeg aldrig sagt; jeg har tværtimod sagt: Saa gaar vi til det næste, som er brugbart for at løse dette Spørgsmaal paa en god Maade, men som hidtil ikke kunde staa i første Række for os: til Rosenborg Have-Projektet.

Der er specielle Grunde, som gør, at Kastelsplanen ikke har vort Bifald, og jeg tror, det vilde være meget vanskeligt af finansielle Grunde at gaa den Vej. Men det vilde da ogsaa betyde en uhyre Udsættelse af Sagen. Endelig er der det, jeg sagde før, at det jo ikke helt kan kaldes en ny Bygning paa et frit Sted.

Men vi er, som sagt, naturligvis villige til at forhandle, idet vi haaber, at de Ord betyder noget, som den højtærede Minister i Fjor fremkom med, da han fremsatte sit Forslag; da sagde han:

„Det er mig ikke om at gøre, at min Plan gaar igennem; men det er mig